

kommiffat i det kommende Finantsaar vilde gjøre en ikke ganffe ubetydelig Fremgang i Statsformuen. — Nu kunde der jo siges, at det er godt nok at give Anvisning paa at benytte Kassebeholdningen og Reserveconden, men man maa dog tage Hensyn til, om man ogsaa kan faae Penge ud af disse Fonds, og om Beholdningerne ere store nok. Hvad nu det Sidste angaar, kan der ikke være nogen Tvivl derom. En Reservecfond af 30 Millioner er mere end stor nok for en Stat som vor; der er ikke den mindste Betænkelighed i for denne Størrelses Skyld at forringe den lidt efter lidt, naturligvis indenfor visse Grændser; men saa længe Reserveconden naaer nær op til den Størrelse, den nu har, er der ingen Grund til Frygt; og hvad Kassebeholdningen angaar, da er den nu saa stor, at der suavere kunde være Grund til at søge den forringet end forstøret. Kassebeholdningen var ved Udgangen af Aaret 1870—71 næsten 6½ Million Rd., og den vil efter de Oplysninger, som man kan forskaffe sig om det indeværende Finantsaar, være steget med henved 1 Million ved Udgangen af dette Finantsaar, og hvis man kan spaa efter, hvad der tidligere er sket, saa er der al mulig Sandsynlighed for, at skøndt Finantslovsforslaget, som vi nu have vedtaget her i Folkethinget, ender med en Underbalance af 400,000 Rd., vil det ved Aarets Udgang vise sig, at denne Underbalance er forsvunden, ja, maasse er bleven til en Overbalance. Naar vi altsaa kunne siges at have over 7 Millioner, lavt regnet, i vor Kassebeholdning, saa kan man i alt Fald ikke fra Kassebeholdningens allerede nu forhaandenværende ringe Størrelse hente nogen Indvending imod at lade den blive noget mindre. Naar jeg nu dernæst gaar over til Spørgsmaalet om, hvorvidt det for Finantsministeren vil være muligt at realisere en saa stor Sum, som der af Folkethinget er bleven fordret, da tror jeg ligesom det ærede Medlem, der sidst havde Ordet — det er ganffe vist, at her kan jeg ikke yttre Andet, end hvad der er min Tro — at det vil vise sig let for Finantsbestyrelsen at faae denne Sum realiseret. Skulde dette nu imidlertid ikke kunne ske, da er der jo paa selve Finantslovsforslaget

vist den ærede Finantsminister en Udvej, idet der der er givet ham en Bemyndigelse til i Tilfælde af, at han ikke kan faae realiseret en saa stor Sum, som der er forudsat, da at optage et midlertidigt Laan, og et saadant Laan vil han altid kunne faae. — Jeg kan derfor ikke komme til andet Resultat end, at Indkomstskatten er unødvendig for vor finantsielle Stilling i det paafølgende Finantsaar, og naar jeg først er kommen dertil, saa maa jeg som min personlige Mening udtale, at, naar den er unødvendig, saa er den ogsaa usforsvarlig. Befolkningen kan fordrø, at der ikke paalægges den større Dffre end de, der ere nødvendige. Spørgsmaalet her er jo ikke — saaledes som der har været paa Dmtale, det ligger slet ikke for — om at indføre en stadig Indkomstskat og saa til Gjengjæld nedsætte andre Skatter. Nei, Spørgsmaalet er kun ligefrem om at paalægge Befolkningen en ny Byrde foruden dem, der allerede hvile paa den. Dette kan som sagt ikke forsvares, naar dens Nødvendighed ikke paavises. — Der har været megen Tale om, — det har været som en Understrømning, der er gaaet igjennem Forhandlingerne saavel her ved Finantslovens Forhandling som inde i Landstinget ved samme Lovs Behandling, — at det dog kunde være et Spørgsmaal, om den høie Regjering vilde udføre den Lov, som bestemmer, at de jydffe Jernbaner skulle anlægges. Jeg kan, hvad dette Spørgsmaal angaar, fuldstændig slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Velle Amts 2den Valgfreds (Berg) har udtalt. Det er min Overbevisning, at det er Regjeringens Pligt at udføre en bestaaende Lov, hvortil der knytter sig en Bevilling paa Finantsloven, og jeg er da med det Samme overbevist om, at den ogsaa vil udføre sin Pligt. Jeg tror derfor, at, forsaavidt ærede Medlemmer her i Thinget maatte nære nogen Frygt for, at, hvis de ikke her lode sig bevæge til at stemme for en Indkomstskat, kunde de risikere, at de Bæner, som de og deres Egnes Beboere interessere sig for, ikke skulde blive udførte, da er denne Frygt fuldstændig ugrundet. — Jeg har en Bemærkning endnu, som jeg glemte for i min Udvikling. Den høitærede Minister har